

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

De Wraak van de Kabouters

De Feeën besloten op een avond een feest te geven en nodigden de Kobolden uit, maar ze vroegen het niet aan de Kabouters, omdat ze niet aan hen dachten.

De Kabouters leven zo diep in de aarde dat de Feeën ze zelden ontmoeten, en dus vergaten ze het echt en waren ze helemaal niet van plan om ze te kleineren.

Maar de Kabouters hoorden de Kobolden op een avond praten over het feest en ze waren erg boos omdat ze niet ook waren gevraagd.

De bossen waren erg mooi en sommige bomen droegen al rode en gele bladeren, want het was laat in de zomer. Toen de maan tevoorschijn kwam, vormden de groene, rode en gele kleuren een mooi plaatje, en de Feeën waren verrukt over de setting voor hun feest.

De Feeënkoningin had een nieuwe koets gemaakt van een bloemblad van een witte lelie, getrokken door twee vlinders. De Feeën hadden allemaal nieuwe jurken van roze rozenblaadjes en in alle struiken en bomen hadden ze vuurvliegjes gezet waar ze eruitzagen als heel veel kleine elektrische lichtjes.

Hun tafel was uitgespreid op een grote rots. De konijnen moesten aan tafel bedienen omdat hun jassen wit waren, en eekhoorns moesten in een kleine holte koken. Het tafelkleed werd gesponnen door een spin en was zo mooi dat de Koningin, toen ze het zag, het zonde vond

om het te bedekken met borden, dus liet ze de konijnen het voedsel op een rots achter een boom zetten en het

mooie tafelkleed bleef leeg zodat de Kobolden het konden zien.

Maar toen de Kobolden arriveerden, keken ze met ontzetting naar de tafel. "Zou er niets te eten zijn?", vroegen ze elkaar terwijl ze aan tafel gingen zitten en met angstige ogen rondkeken.

Ze spraken met geen woord tegen de Koningin over het mooie kleed, en zij ontdekte dat het mooie kleed nogal verspilde moeite was voor de hebzuchtige kleine Kobolden.

Er waren zo veel Kobolden dat de Feeën genoodzaakt waren om nog een tafel voor zichzelf op de grond uit te spreiden. Toen de konijnen met het voedsel verschenen, sprongen de Kobolden op en hielpen zichzelf voordat de konijnen hen konden dienen.

Toen de Koningin eindelijk in zag dat het geen zin had om kelners voor de Kobolden te hebben, zei ze tegen de konijnen dat ze het ijs en de cake en de limonade en al het lekkers op tafel moesten zetten en de Kobolden zichzelf moesten laten helpen.

De slechte Kobolden verpestten de prachtige stof van het tafelkleed, die de spin met zoveel moeite had

geweven. Ze morsten de limonade en ze verkruimelden de taart en de arme Koningin was wanhopig.

De Kobolden, die het eten niet snel genoeg hadden gekregen, waren op de tafel geklommen, die, zoals je weet, op een rots was uitgespreid. Nu, was deze rots niet met mos bedekt, en het gebeurde dat zich hier één van de deuren van huis van de Kabouters bevond.

De Kabouters zijn kleine bruine mannetjes en ze verstopten zich onder de bladeren en takken. Hun kleur is precies zoals de kleuren van het bos zodat ze niet kunnen worden gezien. Dus ze hadden alles wat er op het feest gebeurde in de gaten gehouden, en toen ze de Kobolden bovenop één van hun rotsen zagen, haastte een deel van hun aantal zich snel de aarde in en opende de steen, precies op de plek waar de Kobolden waren. Sommige Kobolden waren snel genoeg om te ontsnappen, maar de meesten vielen de grond in, met alle cake, snoep en ijs bij zich.

De Koningin en haar Feeën sprongen op en keken om zich heen. Alles was veranderd en de Feeën huiverden toen ze het zagen.

De bomen en de struiken waren opeens bruin en de bladeren vielen van de bomen, waardoor de grond eruitzag alsof er een bruin tapijt over lag.

De lucht was ijzig en de arme Feeën keken verbaasd om zich heen naar het sombere tafereel voor hen. De Kobolden die ontsnapt waren, renden rond en riepen de Koningin om hen te helpen hun broers te redden.

"Het is allemaal jouw schuld", zeiden ze tegen haar.

"Als je de Kabouters op je feestje had gevraagd, was

dit niet gebeurd. Nu moet je ons helpen onze broeders uit de macht van die slechte Kabouters te krijgen."

"Wat zal ik doen?" vroeg de arme Koningin. Ze had het gevoel dat haar feest een mislukking was geweest en dacht dat als ze het de Kabouters had gevraagd, het niet erger had kunnen zijn.

Op dat moment kwam er een Kobold op hen af rennen. Hij was gestuurd door de Kabouters. Zij hadden hem verteld dat hij moest zeggen dat zijn broers allemaal gevangen zouden worden gehouden totdat de Feeën hen al het ijs zouden sturen dat ze wilden.

De Feeën en de Kobolden haastten zich naar de keuken in de holte, maar die was helemaal leeg. De eekhoorns en de konijnen waren weggerend toen ze de ijzige lucht voelden en alles bruin zagen worden.

"Wat moeten we nu doen?" vroegen de Kobolden. "Jullie zouden ons moeten helpen", zeiden ze opnieuw tegen de Koningin. "Als we niet naar uw feest waren gekomen, waren we ook niet in de problemen gekomen."

De Koningin kon het niet laten om voor de tweede keer op deze opmerking te reageren. "Als je broers en jij niet op de tafel waren geklommen, maar je zitplaatsen hadden behouden, zoals goed opgevoede Kobolden zouden moeten, zou je nu geen hulp nodig hebben gehad."

"We moeten aan het werk", zei ze tegen haar Feeën.

"Klap je vleugels uit en speld je rokken op. We moeten ijs maken voor die gemene Kabouters."

Ze werkten de hele nacht, en net voordat het licht werd, droegen de Kobolden een grote hoeveelheid ijs in

notendoppen naar de rotsen van de Kabouters.

Langzamerhand kwamen de gevangenen Kobolden naar buiten en voegden zich bij hun kameraden.

"Wij zijn ons avondeten kwijt", zeiden de Kobolden tegen de Feeën, "en jullie zouden ons ontbijt terug moeten geven. We hebben honger. Als jullie niet hadden gefeest, hadden we ons avondeten niet verloren."

Dit was meer dan de arme, vermoeide Koningin en haar Feeën konden verdragen. Ze haalden hun toverstokken onder hun vleugels vandaan en zwaaiden ermee en vlogen naar de Kabouters.

Er schoten kleine vonken uit de toverstokken, en elke keer dat een vonk een Kobold raakte, liet het een klein rood teken achter, en tegelijkertijd prikte de vonk hen ook.

Nog nooit zag je zo'n tuimelen en rennen toen de Kobolden probeerden weg te komen. En wanneer een Kobold met een rode vlek op zijn gezicht een Fee ontmoet, verstopt hij zich snel of rent hij hard weg, want hij weet dat ze hem zal aanwijzen als één van de hebzuchtige Kobolden die probeerden de Feeën hun ontbijt voor hen te laten koken.

.